

Vrucht gedragen
in geen jaren
wij bladderen maar wat
kreunen in de wind
geen idee waarin wij wortelen
ja, in dode tijd

blaken is ons lang vergaan
in geen tijden
wij schoorvoeten maar wat
de bast verschrompeld
de nerven afgetekend
geen vermoeden waarnaar wij reiken
ja, naar oude tijd

daar staat de bijl
te stralen aan de horizon
het licht kaatst van de snede
en priemt ons wakker
wij rekken de stijve leden
het stromen komt op gang
wij tasten dieper in de grond
en zetten veelbelovend knop
het werd hoog tijd

na jarenlange winter
vangt de lente in ons aan
Een is met ons begaan

vrucht dragen